

[P. N. Petersen (Røjle).]

Frihedslinie paa det kirkepolitiske Omraade, hvorved man stadig udvider Rammen om Folkekirken i det Omfang, Livet inden for Menigheden kræver dette. Vi kan ikke lukke Øjnene for den Kendsgerning, at Kravene med stedse stigende Styrke søger at gøre sig gældende. Kravet om kvindelige Præster er ikke alene noget, Dansk Kvinde-samfund har fundet paa, nej, det er en Realitet, for saa vidt som der her i Landet lyder kvindelig Forkyndelse i nøje Overensstemmelse med Folkekirkens Lære og Ritual, og det er mig bekendt, at der ogsaa er Kvinder her i Landet, som forretter Tjeneste ved Alteret, ganske vist i Frimenigheder, men dog paa Folkekirkens Grund. Det er Kendsgerninger, der gør, at jeg nærer den Opfattelse, at vi i det kommende Udvalg alvorligt vil overveje Betimeligheden af at sidestille Kvinder med Mænd i enhver Henseende, naar der er Tale om Besættelse af Præsteembeder.

Dernæst bebudede den højtærede Minister, at der inden alt for længe vil komme andre kirkelige Forslag, uden dog at nævne Karakteren af disse, men han antydede, at det var Frugten af det kirkelige Udvalgs Arbejde. Jeg tror, at Ministeren vil gøre Folkekirken en stor Tjeneste, hvis han ogsaa vil lytte til de Røster, der lyder fra Menigheder og adskillige af de Præster, som betjener dem. Det er maaske Røster, der skurrer i visse Øren, men de vidner i hvert Fald om et levende Ønske om at bevare Folkekirken for Fremtiden. Jeg tænker paa Kravet om Afskaffelse af Præsteløftet, hvis virkelige Værdi er temmelig problematisk, ligesom adskillige finder det ligefrem uanstændigt at afkræve Præsterne disse Løfter. Jeg tænker paa Ritualfriheden, der for mange er en Samvittighedssag, og der kan være andre Røster, som det kan være af Værdi at lytte efter. Nu mener jeg ingenlunde, at Folkekirkens Øverste, Rigsdagen, skal provokere saadanne Ønsker og Krav frem til Virkeliggørelse, der kan i saa Fald let gaa for meget i Stykker, de maa gro naturligt frem i Befolkningen; men de kan Tid efter anden antage en saadan Styrke, bryde paa med en saadan Kraft, at det bliver nødvendigt at tage Hensyn dertil. Det maa da blive Lovgivningsmagts Opgave at tilrettelægge Forholdene saadan, at det historiske Frihedskrav kan føres videre. Det er da mit Haab, at den højtærede Minister, saafremt han til den Tid beklæder sit høje Embede, vil vise fornøden Forstaaelse i saa Henseende.

Med disse Bemærkninger, som Forelæg-

gelsestalen har givet mig saa rig Anledning til, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

J. S. Foget: Vi er her inde paa et Omraade, hvor al Partipolitik af sig selv bør være bandlyst, og hvor den enkeltes Stillingtagen til Kirkens hele Forhold alene maa være afgørende. Naar dette Lovforslag fremsættes netop i denne Tid, kan det vel siges mere end nogen Sinde at være aktuelt, thi aldrig har vort Folk haft stærkere Brug for den moralske, den aandelige Ballast end netop nu. Jeg har aldrig kunnet forstaa dem, der har kæmpet imod Kirken, imod Gudstroen. Jeg kan forstaa, at der kan være Folk, som ifølge hele deres Indstilling fornægter Gudstroen, men jeg kan ikke forstaa, at disse Folk ogsaa vil bekæmpe den, thi det er jo dog den eneste Grundpille, det menneskelige Samfund har for Opretholdelsen af en rimelig aandelig og moralsk Ballast, og uden en saadan vil intet Samfund kunne bestaa.

Naar vi nu behandler et Lovforslag, der tilsigter at give Regler for Ansættelse af Præster, overdriver jeg vist ikke, naar jeg betegner dette som noget af det vigtigste vedrørende Kirkens Forhold. Man kan hævde, at det ikke er det egentlige, det her drejer sig om, men kun den ydre Skal, men netop den ydre Skal er ofte af allerstørste Betydning, ikke mindst i Forholdet til Kirken.

Jeg kan ikke nægte, at jeg i Modsætning til det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) hilser med stor Tilfredshed, at man stadig holder sig til mandlige Præster, ikke fordi jeg ikke i de fleste andre Forhold anerkender Kvindens Ligeberettigelse med Manden, men fordi jeg nærer den Opfattelse, at i intet Forhold som netop i dette har Traditionen sin store Betydning. Vi er her inde paa et Omraade, hvor det fra Fædrene overleverede har den afgørende Vægt, og hvor næsten enhver Form for Modernisering virker frastødende. Kravet om Kvinders Ret og Adgang til Præstestillinger synes mere at bunde i organisationsmæssige Prestigehensyn end i et Folkekrav. Hertil kommer et rent psykologisk Moment, der selvfølgelig spiller ind i alle Forhold, hvor Enkeltpersoner optræder repræsentativt, nemlig dette, at vedkommende er i Besiddelse af den for hans Embede nødvendige Værdighed, at andre, i dette Tilfælde Menigheden, om jeg saa maa sige, ser op til vedkommende, bøjer sig for vedkommendes Autoritet. Jeg skal ikke benægte, at der findes Kvinder, som er i Besiddelse af dette